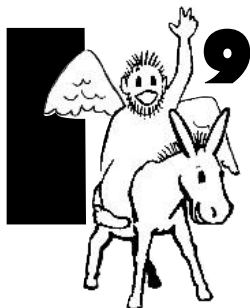

vzpomínkovy posele

2017-XVIII. ročník

Co může říct Čechům jedna Albánka

Matka Tereza (27. 8. 1910 – 5. 9. 1997), v září 2016 papežem Františkem prohlášená za svatou, je světicí stejně nepohodlnou v naší době, jako byla tehdy, kdy se ujala prvního kalkatského umírajícího hinduisty. Její sestry po celém světě se dále ujímají hinduistů, muslimů, křesťanů, ateistů i vši další boží čeládky.

Ústředním inspiračním textem jejího života bylo Ježíšovo podobenství z 25. kapitoly Matoušova evangelia. Ježíš zde o sobě říká: „*Pojďte, požehnaní, neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst, žíznul jsem, a dali jste mi pít, byl jsem na cestách, a ujali jste se mne, byl jsem nahý, a oblékli jste mě, byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste za mnou,*“ a pokračuje, „*cokoli z toho jste udělali jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili.*“ Jako Ježíš ve své době, i Matka Tereza svým indickým vystoupením atakovala společenský řád. Ježíšovou i její absolutní prioritou byl nejhudší člověk jako obraz Boží, jako dítě Boží. Odmítla logiku, podle níž je pozemský život člověka jen příležitostí k lepšímu životu po smrti, a čím ubozeji zemře, tím to pro něj v příštím životě bude lepší. Její činnost byla nábožensko-společenskou výzvou hinduistické společnosti, stejně jako jí jsou její sestry všem společnostem, ve kterých pracují (i u nás jsem na jejich adresu slyšel kritiku a pomluvy). Její sestry, byť se to tak zvenku jeví, nekonají sociální práci, jejich cílem není „starat se o chudé“. Jejich cílem je ty nejhudší ve společnosti vyhledat a svou činností a přítomností

jim ukazovat, že právě oni jsou preferovaným objektem Boží lásky. Je častým jevem v západní společnosti, jako je naše, že lidé „milují chudobu, ale štítí se chudého“. Je snadnější dát sestrám tisícovku „na bezdomovce“, ale konkrétního člověka na ulici potom obejít nebo si v tramvaji odsednout. Stalo se zvykem myslet si, že se „o ně přece starají sestry“, že se „má postarat stát“. Ostatně, „bezdomovci si za to stejně mohou sami“, nebo, případně, „život na ulici je jejich volba“ (dvě nejobecnější lži). Sestry si to nemyslí, a nemyslela si to ani Matka Tereza. Slyší Ježíše, který na kříži křičí „Žizním!“ (a pod každým křížem ve svých domech to sestry mají napsáno). Je příznačné, že Matka Tereza je svatořečena v době, kdy je celý svět v pohybu. Ježíš ve výše citovaném evangelním textu říká „byl jsem na cestách, a ujali jste se mne“, řecky „byl jsem xenos“, cizinec. Jak je ale potom možné, že je právě naše česká „křesťanská“ kultura tak xenofobní? Světci, ti jediní skuteční umělci života, nás smrtelníky především učí, abychom se – chceme-li vydávat naši evropskou kulturu za křesťanskou – na svět kolem sebe znovu a znovu dívali Ježíšovýmá očima, znovu a znovu zkoušeli jeho evangelium brát vážně. Evangelium není šarija, právo, podle kterého by měla fungovat společnost. Je návodem k osobní proměně konkrétního člověka, díky kterému může i společnost být lidštější a skutečně takovou, za kterou se chce vydávat. Jedním z takových příkladů je pro mne Angela Merkel.

Ladislav Heryán

Krásné dva měsíce léta končí. Zahajovala je radost z prázdnin a těšení se na všelijaké letní radovánky. Některé rodiny se radovaly ze svateb svých dětí, další ze zlatých svateb rodičů. Je pěkné, že jsme si je mohli užít společně

První prázdninovou akcí byl odjezd předškoláků a školáků na Paseky. Ten týden si děti užily, jak se patří, vrátily se nadšené, rozesmáté a rozezpívané.

V červenci byl centrem dění ve sboru English Camp. Po dvou letech jsme zase mohli přivítat naše milé přátele z Athens. Prožili jsme s nimi týden plný rozhovorů, her, výletů a společných zážitků, ani se nám nechtělo se s nimi rozloučit. (Jen tu angličtinu bych si měla opakovat až do jejich další návštěvy, ale naši mladí mluvili anglicky v pohodě a nás starší často hravě zastoupili.)

Na začátku srpna se část sborových rodin vydala na Ptenký Dvorek, tentokrát už osmnáctý, také to byl pro všechny týden plný radostné tvořivosti. I počasí nám přálo a vosy neštípaly. Užili jsme si Joela Rumla, škoda, že možná naposledy.

Jako loni, i letos se konal pobyt Přežití pro mládež, určený k zocelení a utužení těla i ducha. O tom je zprávička na str. 17.

Mimo to mají bratři a sestry jistě moře krásných zážitků – jistě nejen od moře. Těšíme se, až si je budeme vyprávět u kávy a čaje.

Ne všichni však byli veselí - někteří místo na dovolenou jeli do nemocnice. Třeba sestra Jana Lukášová – ale jsme všichni šťastní, že se její stav zlepšil a je zase doma. A mnozí naši senioři asi také nikam nejeli, buď kvůli zdraví, nebo vysokému věku, který jim už cesty nedovoluje. Věříme, že jim nebylo příliš smutno a užívali si léta, i když vzhledem k vedru bylo často nepříjemné.

Máme před sebou zahájení nového školního roku. Někteří mrňousci poprvé usednou do školních lavic, další, kteří příliš rychle přestali být mrňousky, třeba do lavic středních a vysokých škol.

A tak všem, pro které začíná nová životní etapa, i těm ostatním, pro které brzy zazvoní školní zvonek, vyprošujeme Boží požehnání a ochranu!

Ivana Jenišťová

K Lutherovu výročí

„Člověk, který se modlí, je silnou zdí a pevností církve, je to velká křesťanská zbraň.“

Martin Luther

3. 9. neděle	09.00	bohoslužby s Večeří Páně	<i>Josef Hromádka</i>
7. 9. čtvrtek	09.15	Seniorklub	
8. 9. pátek	18.00	mládež	
9. 9. sobota		Dny evropského dědictví	
10. 9. neděle	09.00	bohoslužby – zahájení škol. roku	<i>Jan Lukáš</i>
11. 9. pondělí	17.00	schůzka sborové Diakonie	
	18.00	schůzka staršovstva	
13. 9. středa	19.00	Trojí porce, trojí trefa	
14. 9. čtvrtek	13.00	pobožnost v Diakonii D. Moravice	
15. 9. pátek	18.00	mládež a COM seminář	
17. 9. neděle	09.00	bohoslužby	<i>Zdeněk Halas</i>
21. 9. čtvrtek	13.45	Seniorklub	
22. 9. pátek	18.00	mládež	
24. 9. neděle	09.00	bohoslužby	<i>Petr Pivoňka</i>
27. 9. středa	19.00	Sešlost u Lukášů	
28. 9. čtvrtek	13.00	pobožnost v Diakonii D. Moravice	
29. 9. pátek	16.00	náboženství	
	18.00	mládež	
1. 10. neděle	09.00	bohoslužby – Díkčinění s Večeří Páně	<i>Jan Lukáš</i>

- každou neděli v 18.00 volejbal
- maminky s dětmi podle dohody
- mládež VŠ podle dohody

Zpráva z červencové schůze staršovstva**Výjezdní zasedání v Nákle, Příkazích a Olomouci****Náklo**

Schůze staršovstva byla zahájena prohlídkou restituovaného domu a zahrady v obci Náklo. Paní Krchňáková, nájemkyně jednoho z bytů a správcová, staršovstvo provedla po zahradě, ukázala také přílehlé pole, zájemci nahlédli i do některých bytů a zkontrolovali provedené opravy po havárii. Poté se staršovstvo přesunulo do blízké obce Příkazy.

Příkazy- kaple

Nejprve jsme navštívili místní kapli. Správce kaple nás seznámil s její historií.

1. Píseň EZ 161 (Tebe, Bože, chválíme)

2. Úvodní pobožnost připravila Eva Palová Dostálová podle úvahy br. faráře Vl. Stejskala na verše: Lukáš 19, 11–7 (Jak nalozíme s darovanými hřivnami – se svým životem).

3. Píseň EZ 384 (Pomoz mi, můj Pane)

Příkazy – salonek Záložny (od 17.30 do 20:00)

Starosta obce Příkazy – br. Jaroslav Sívek (člen ČCE) dojednal zapůjčení salonku v restauraci Záložna a zajistil občerstvení. Staršovstvo vyzvalo bratra Sívka, aby se připojil k úvodnímu jednání o domu a zahradě v Nákle a podělil se o své zkušenosti. Po večeři bylo zahájeno jednání, které pokračovalo v Olomouci ve sborových prostorách.

a) Staršovstvo rozsáhle diskutovalo o budoucnosti sboru, kladlo si nesnadné otázky, jak nakládat s nám svěřeným majetkem. Zde jsou některé, které se týkají domu v Nákle:

- a.i. Dům nadále provozovat, řešit jen havárie?
  - a.ii. Jsou to uložené peníze do budoucna?
  - a.iii. Provést rekonstrukci v domě, zvýšit nájemné?
  - a.iv. Provést generální rekonstrukci, elektřina, rozvody?
  - a.v. Vystavět byty také místo chlévů, bezbariérové?
  - a.vi. Prodat?
  - a.vii. Hledáme člověka, který si údržbu a rozvoj v Nákle vezme za své, bude kontaktní osobou se staršovstvem, paní Krchňákovou, případně vyjednávat s lidmi, firmami, někoho, kdo to bude dělat rád.
- b) Zazněla a diskutovala se i otázka potřeby dalšího faráře pro olomoucký sbor.
- c) Opětovně byla uvedena v život otázka koupě budovy vedle kostela – potenciální studentské centrum
- d) Otázka potřeb lidských zdrojů: hledáme lidi, kteří budou schopni a rádi pro sbor pomoci v těchto oblastech (s možností finančního ohodnocení)
- d.i. Styčný důstojník I (Náklo) – pro řešení havárií, oprav v Nákle, jednání s firmami, lidmi, (nájem),
  - d.ii. Styčný důstojník II (kostel) – pro řešení havárií, oprav v kostele, jednání s firmami, lidmi, (okna, střecha, okapy, věž, elektrika)
  - d.iii. Fundraiser, který bude mít ekonomické schopnosti, schopnost posuzovat, rozhodovat, hledat zdroje finan-

cování z ÚCK, Jeronýmovy jednoty, sledovat možnosti dotací ...

d.iv. Kostelník – pro případné otevírání a zavírání dveří, dohled při akcích, organizace při pronájmu kostela, sálů, řešení drobných závad

d.v. Projektový manažer pro rozvoj bydlení v Nákle

d.vi. Projektový manažer pro nákup nemovitostí v Olomouci

Přesun do Olomouce, od 20:30 pokračování schůze

4. Příští staršovstvo bude v pondělí 11. 9. Od 18:00 zahájíme modlitební chvíli.

5. Opravy v Olomouci

Okapy – M. Vraj osloví firmu, zda bude možné zkontrolovat střechu a okapy

6. Br. farář Jan Nohavica – výročí úmrtí

Připravujeme vzpomínkové bohoslužby a mimořádné číslo Posla.

7. Kurzy Alfa

a) Jak již bylo oznámeno v ohláškách, hledají se ochotní spolupracovníci pro organizaci kurzů Alfa. Jedná se o službu 10 týdnů po sobě, vždy nějaký všední den večer (dvě hodiny). Večer je zahájen společnou teplou večeří, poté následuje přednáška (duchovní slovo) a nakonec rozhovory u stolů. Je potřeba vytvořit stálý tým spolupracovníků, který vydrží až do konce. Služby budou potřeba v kuchyni i u stolu pro řízení diskuse. Účastníci kurzu z řad veřejnosti se k ničemu nezavazují.

b) V Poslu budou zveřejněny podrobnější informace.

c) Termín bude stanoven v případě, že se najde dost dobrovolníků na službu.

8. Termíny:

a) Dovolena br. faráře Jana Lukáše 21. 8.– 3. 9.

b) 9. 9. Dny evropského dědictví

c) 13. 9. 19:00 – Štěpán Hájek – Trojí porce, trojí trefa (kázání, divadlo, koncert)

d) 15. – 16. 9. – seminář pro vedoucí mládeži COM

e) Dobrý večer s hudbou – termíny 31. 10., 20. 12., 21. 3., 16. 5.

f) Dozorčí rada Diakonie Rýmařov
V září budeme volit dozorčí radu, někteří původní členové již nechtějí pokračovat. Kandidátem za náš sbor je Ondřej Holubec. N. Batlová navrhne Štěpánu Brodskému termín slibu dozorčí rady staršovstvu na neděli 12. 11. Pokud bude termín vyhovovat, bude Štěpán Brodský i kázat. Br. farář bude také přítomen, je náhradníkem v dozorčí radě.

9. Hospodaření sboru: konkrétní informace jsou k dispozici u bratra pokladníka.

Staršovstvo ukončilo schůzi v 22:02 písní z Dodatku EZ 623 (Důvěřuj se v Pána) a modlitbou.

Podle zápisu Adély Gabrielové pro Posla zpracovala Jana Vrajová

Jak přispíváme na činnost církve a sboru

Salárem: Řád hospodaření církve doporučuje, aby každý člen církve platil salár ve výši 5 % ze svých celkových ročních příjmů.

Chrámovými sbírkami: Většina sbírek je určena pro potřeby vlastního sboru. Několikrát do roka se konají celocírkevní sbírky vyhlašované synodem pro určité úseky církevní práce – na tisk pro Diakonii, na stavební účely (Hlavní dar lásky). Konáme také sbírku solidarity na pomoc sborům, které nemohou plně hradit svůj odvod do personálního fondu, sbírku pro Evangelickou akademii, pro křesťanskou službu, pro sociální a charitativní pomoc, sbírku na Jubilejní toleranční dar (JTD) na dlouhodobé financování stavebních akcí a sbírku na bohoslovce a vikariát.

Mimořádnými dary: Při jubileích a významných rodinných událostech, na konkrétní potřeby sboru, např. na opravu kos-

tela, na vybavení sborových prostor nebo pro oběti přírodních katastrof.

Několik rad a doporučení pro dáorce

Sbírky: předem si připravte obnos, který chcete darovat a buďte štedří. Při každé sbírce ve shromáždění by staršovstvo mělo ohlašovat, jaký je její účel. O účasti na sbírce se rozhoduje každý sám podle účelu sbírky a svých priorit.

Salár: neodkládejte placení saláru na poslední chvíli na konci roku, kdy míváte velké finanční výdaje. Nejlepším řešením je trvalý příkaz k úhradě z vašeho bankovního účtu. Tak nepocítíte velké jednorázové výdaje a sbor bude mít pravidelný příjem během celého roku.

Učiňme dary naší církvi pravidelnou součástí našeho rodinného rozpočtu!

Uvádíme příklad:

1 dar v ceně

- 1 rohlíku denně $2,50 \times 365 = 912$ Kč/rok
- 5 Kč denně $5,00 \times 365 = 1\ 825$ Kč/rok
- 10 Kč denně $10,00 \times 365 = 3\ 650$ Kč/rok
- 20 Kč denně $20,00 \times 365 = 7\ 300$ Kč/rok

Vyžádejte si od sboru potvrzení o všech evidovaných darech, které jste během roku dali církvi. V daňovém přiznání si pak všechny dary můžete odečíst od základu daně z příjmu.

Váš dar bude vždy přijat s vděčností.

red

2. 9.	Lydie Tylšarová	19. 9.	Hermína Lupečková
4. 9.	Jan Jílek	19. 9.	Wilken Engelbrecht
5. 9.	Zora Dudziková	20. 9.	Adéla Bártová
6. 9.	Anna Dušková	20. 9.	Marta Seberová
6. 9.	Pavla Stejskalová	25. 9.	Josef Hromádka
10. 9.	Naděžda Koblihová	25. 9.	Hannelore Kubelková
13. 9.	Ludmila Valentíková	26. 9.	Hana Kenningová
14. 9.	Jana Gabrielová	29. 9.	Zdeňka Hejtmánková
14. 9.	Jaroslava Krumphozová	29. 9.	Dagmar Janů
18. 9.	Ondřej Barot	29. 9.	Vlasta Římská
18. 9.	Naděžda Žatecká	30. 9.	Drahuše Loutocká

- Oddáni byli:**
- 5. 8. Stanislav Jílek a Lucie Zlámalová
  - 12. 8. Ester Gallatová a Zdeněk Stodola

Zlaté svatby

Jožka a Růženka Vrajovi oslavili 24. června 50 let ode dne, kdy jim při uzavření manželství zehnal olomoucký farář Josef Hlaváč. Při bohoslužbách v našem kostele jsme toto výročí oslavili s nimi a popřáli jim mnoho dalších požehnaných let společného života.

V neděli 20. srpna jsme při bohoslužbách slavili další zlatou svatbu – tentokrát **Jany a Jardy Hojných**. Také oni slavili 50. výročí, kdy jim 12. srpna roku 1967 bratr farář Josef Hlaváč požehnal uzavření manželství. Spolu s jejich dětmi jsme jim popřáli další šťastná a požehnaná léta na životní cestě.

Dopis konfirmandům

Milí konfirmandi, milé konfirmandky,

Jéňo, Ondro, Vašku, Toníku, Maty, Honzíku, Marti, Esterko, promiňte mi ty zdrobněliny, ale oslovit vás jinak mi nějak nejde přes ústa, tohle znění mi k vám patří, i když vím, že jste už postoupili do vyššího „levelu“ a patříte nyní mezi mládežníky. Možná vám tak budu říkat, i když vám bude třeba osmdesát, nebudete-li nic namítat a dá-li mi Pán, abych se toho dožila.

Protože nevím, zda se s vámi všemi v brzké době uvidím, tak využívám tuto formu a píši vám dopis.

Máte za sebou konfirmaci. O vaší nedělní slavnosti mi hodně vyprávěl můj syn Jakub. A tak vím, že jste, mimo jiné, jmenovitě vzpomínali na ty, kteří se vám věnovali. A vzpomněli jste si i na mě. Velmi mě to překvapilo, ale udělalo také velkou radost. Jéňo, byl to hezký čas, i pro mě, i když „jen“ ve dvojici, až dnes mi dochází, jak důležitý čas to byl. S Esterkou jsme to táhly někdy taky jen ve dvou, ale byly i jiné příležitosti, kdy jste všichni mohli stát ve velkém „chumlu“ jako děti z nedělní školy a mohli jste se všichni cítit dobře ve stylu „bude-li nás víc, nebudeme se bát vlka nic“.

Děkuji vám všem za dárek, kytka i luxusní dobrůtka mi udělaly opravdu radost!

Ten váš postoj, který už je opravdu postojem dospělého člověka, mi připomněl slovo z Epištoly Židům „Mějte v paměti ty, kteří vás vedli a kázali vám slovo Boží. Myslete na to, jak ...“ (Žd 13, 7) - Tako-

vý pohled zpátky je někdy velmi důležitý, může být pro nás silou, která nám dá do života orientaci. Ovšem my si z té citované biblické moudrosti můžeme dovolit odvodit i něco dalšího. Že je dobré pro nás vzpomínat i na druhé lidi, kteří velmi výrazně a dobře ovlivnili náš život. Může to být paní učitelka, která v nás probudila zájem o určitý obor. Může to být trenér, který nám

velmi rozuměl, a my díky němu toho hodně dokázali. Mohou to být ti, kteří nám předali „dědictví otců a matek“. To jako příklad.

Milí přátelé, přeji vám dobrý život a ještě jednou děkuji!

Na dálku vás objímám nebo přátelsky poplácávám po rameni, záleží na tom, co kdo z vás přijme a strpí.

Pán Bůh ať vás opatruje!

Jana Rumlová

18. 6. 2017

Letošní English Camp byl pro nás radostným setkáním s americkými přáteli

V sobotu 8. července jsme vítali na nádraží skupinu přátel z našeho partnerského sboru, z Athens. Také tentokrát přijeli v čele se svým kazatelem Markem Harperem.

Zahájení jejich pobytu u nás se konalo v neděli 9. července při nedělních bohoslužbách, při nichž nám s kázáním posloužil Mark Harper. Zahájili jsme společnou modlitbou a písní s anglickým textem – In Christ there is no East or West...

Mark Harper zahájil kázání v překladu Ivany Markové: „Když se někdy uprostřed všech svých aktivit, uprostřed ruchu, davů, najednou cítíte osaměle, je dobré se zastavit a podívat do minulosti. Bible – to je místo, kam se můžeme vracet. To říká i Ježíš: My jsme světlo světa. Nestáváme se – už jsme. Ježíš naznačuje, co je naše hlavní poslání...“

Co církve opomíjí? Máte představu, kolik je písní o soli? Chceme být nazýváni milovanými, ale nechce se nám být slaní. V kuchyni je špetka soli důležitá, ale když je jídlo osoleno moc, těžko se polyká. V Americe se to dá říct o arogantních netolerantních křesťanech. Vadí jim moc muslimů, gayů, atd. V Americe nejsou tito přesoleni křesťané výjimkou. V jejich názorech však evange-

lium ztrácí svou chuť. Jsme raději, když se o nás říká, že jsme světlo.

Mnoho pochodujících za lidská práva zpívalo píseň „Moje malé světélko“. Jakoby chtěli připoutat pozornost k sobě. Ale to říká Ježíš Kristus – vy jste sůl země, světlo světa. Dostali jste Ducha Božího, vašim posláním není jen zachránit své životy, ale zachránit celý svět. Sůl není k ničemu, pokud se nedostane do jídla. Světlo musí svítit a vytvořit místo plné krásy. Bůh nevyplýval svého Ducha proto, abychom tvořili svatý klub nebo jen debatní kluby. Jedna známá žena řekla: „Chcete-li poznat, kdo jste, podívejte se, kam vás nohy nesou.“ A my – podvádíme, jestliže říkáme, že lámeme chléb s hladovými. Zveme-li bezdomovce domů, slitováváme-li se nad těmi, kdo (nám) nestačí, pak se to naše světlo rozsvítí. Ježíš pak řekne: Já jsem ten tvůj zadní voj. Bůh nám kryje záda – dobrá bezpečnostní politika.

V Izajášovi se praví: Vy jste světlo světa – jste potřební tam, kde jste, i ve veřejných funkcích. Jestli si myslíte, že nemáte to, co je třeba, abyste byli Jeho nástrojem, podívejte se na Ježíšovy následovníky: mluvil k zástupům zoufalých, posedlých, nemocných a všelijak postižených lidí. Uzdravoval je a uzdravuje a vede také nás. Amen.“

Po kázání bratr farář Jan Lukáš přivítal hosty z Athens. Za ně promluvil česky (!!!) Jimm Anderson:

Milé sestry, milí bratři z Českobratrské církve evangelické v Olomouci,

jsme moc šťastní, že vás znovu můžeme navštívit. Covenant Presbyterian Church vás pozdravuje.

Před devíti lety vaši kongregaci navštívila moje milá zesnulá manželka Laurie Anderson a Helen Epps. Moc mě těší, že se můžu zúčastnit ještě jednou této návštěvy. Během naší poslední návštěvy jsme se naučili tolik od vás a očekáváme, že se během této návštěvy dozvíme mnohem víc. Děkujeme za vaše vřelé přivítání a přátelství. Jsme tady, abychom vedli anglický tábor pro členy vašeho sboru. Budeme diskutovat o několika amerických státech. Moc se těšíme na vaše příběhy o těžkých dobách během války a komunistických let. Chceme se dozvědět, co pomohlo udržet vaši víru v této obtížné době. Miluji novoroční báseň Dietricha Bonhoeffera „Moc předivná“, napsanou ve vězení. Chápal, jak jste trpěli. Když byla moje manželka nemocná, byli jsme podobně potěšeni (Fil. 4, 4-7) – tato rada apoštola Pavla je pravda a může nám pomoci všem, pokud to budeme brát vážně.

Těšíme se na tento týden s vámi jako bratři a sestry v Kristu. Budeme se učit anglický

jazyk, zpívat a hrát s vámi hry. Doufáme, že po tomto týdnu se budete lépe cítit s angličtinou. Mimochodem, pokud se vám nelíbí angličtina, ale můžete mluvit německy, rád s vámi budu mluvit v němčině. Doufáme také, že budeme lépe chápat váš sbor. Doufám, že výsledkem naší návštěvy bude silnější vztah a spolupráce mezi našimi sbory.

Na závěr, vaše modlitba před jídlem je nádherné shrnutí Boží péče pro nás: Čeho třeba, Bůh nám dá, chléb i srdce radostná.

Děkuji vám.

(Jen na okraj: Jimmy se učí česky, aby nám co nejvíce rozuměl, děkujeme!)

Athenský kazatel Mark Harper pak předal dárky, které nám přivezli – knihu k 50. výročí založení jejich sboru a brožurku o činnosti sboru v Athens.

Program English Campu začal v pondělí v 9 hodin. Nejprve rozdělení do skupinek, pak

společné zahájení písní a modlitbou na pondělí z učebnic, které vytvořili a přivezli naši milí lektoři.

Po polední přestávce program výuky pokračoval od 16–18.30, v obou blocích nechyběla přestávka na svačinu. Putovali jsme pěti státy USA – Aljaškou, Kansasem, New Yorkem, Georgiou a Kalifornií. Ocenili jsme důmyslně prokomponovaný program – přednášky o specifikách jednotlivých států na straně jedné, vyrábění či zpěv nebo diskuse na různá témata na straně druhé. Na večery byl z naší strany pro naše hosty připraven různorodý program. V pátek odpoledne se na závěr kurzu konal už tradiční Olomouc Cofeehouse. Vytvořili jsme k této příležitosti všelijaké dobroty k pohoštění, ale než jsme se do nich všichni pustili, konal se program, do něhož se mohl přihlásit kdokoli z účastníků kurzu. Tak jsme viděli dvojjazyčné dramatizované vtipy (Danka Vrajová a Adéla Gabrielová), balet dětského páru (Janinka Vrajová a Kuba Procházka), báseň v angličtině (Šimon Gabriel), veselý tanec (Bětko a Elenka Vrajovy) a další milé a pěkné scénky. Programem brilantně provázeli Míša Vrajová a Daník Batla. Na zá-

věr a jako vyvrcholení celého kurzu dostali všichni účastníci osvědčení o jeho absolvování.

V sobotu jsme s americkými bratry a sestrami zajeli na prohlídku Kroměříže. V krásné a milé Kroměříži jsme navštívili zámek i podzámčí, na náměstí jsme poobědvali a ochutnali víno z Arcibiskupských vinných sklepů. A v 16 hodin se vraceli domů.

V neděli jsme se při bohoslužbách s milými přáteli rozloučili.

Těšíme se za dva roky!

iv+jv

Ptenský Dvorek po osmnácté

Nedělní bohoslužby skončily, teď honem na oběd a můžeme jet. Však se všichni – děti i dospělí – na ten týden sborové rekreace na Ptenském dvorku těšíme! Je neuvěřitelné, že to jsou už v pořadí osmnácté prázdniny! Od těch prvních se ovšem udála řada změn. Třeba že na tábořišti přibyl bazén. A děti od prvního Pteňáku vyrostly tak, že už jsou dospělé, z některých z tehdejší mládeže už jsou rodiče... Přibývají mrňata a každý další rok jsou větší. Někteří starší účastníci nechávají místo mladším. Změnil se i kuchař, pár let vedl kuchyni Pavel Ruml, také Pavel Sťahel. A letos Ondra Holubec. Svou novou roli v kuchyni bravurně zvládl, chutnalo nám a děkujeme!

Jako předešlá léta, i tentokrát vedl duchovní program Joel Ruml, tentokrát však „na poloviční úvazek“ – za přispění Jana Lukáše. Ostatní body táborového programu zůstaly zhruba stejné. Po příjezdu si každý vylosoval „tajného přítele“, kterému inkognito dělal celý týden radost. (Odhalení totožnosti až na závěr tábora.)

Ráno zahajuje vždycky zvon, oznamující budíček, na zvonění vyběhají ze všech chatků děti a horečně hledají na louce roztroušené kartičky. Po společné snídani a duchovním programu se děti složitě rozhodují, zda dají přednost bazénu (ve kterém ostatně

s různě dlouhými přestávkami tráví téměř celý den) či nabídce něco vyrábět. Po poledním klidu jsou pro ně zase připraveny hry a soutěže. Děti byly letos rozděleny do třech družstev (My, Martani a Žebírka). Také se konal tradiční fotbalový turnaj, po večeri

pak různorodý večerní program, který vždy končil pohádkou na dobrou noc (tentokrát vystřídal Laďu Schnaubelta ve čtení Saša Jeništa). Na závěr dne se společně pomodlíme a pak už Hajduly, dajduly... Ovšem ne pro dospěláky. Ti hrají ještě třeba Člobrdo, které vyrobila Magda Málková. Ta – jako každý rok, slaví na Pteňáku narozeniny spolu s Míšou Vrajovou, která byla letos plnoletá – právě jako pteňácká dovolená.

Předposlední den – v sobotu, po skončení fotbalového turnaje, se konalo vyhodnocení všech soutěží. Sčítaly se body, které družstva dostala za kartičky, hry a soutěže. Nejen vítězové, ale i ostatní účastníci pak dostali tzv. pteňské peníze, za které mohli nakupovat na „ptenském jarmarku“. V nabídce byly jako tradičně hračky, ozdoby, dobroty, a všelijaké roztomilé potřebnosti, vystavené na stolech v teletniku.

Poslední den. Už bez sbírání kartiček běžíme na snídani, pak na bohoslužby, sbalit, na oběd a... loučení, loučení, však je to těžká věc... Těšíme se na příští Pteňák, doufáme, že nám nebude chybět náš milý a zasloužilý organizátor Pavel Krieg, a neumíme si Pteňák představit ani bez našeho milého Joela Rumla. Oběma děkujeme za přípravu, jakož i všem dalším, kteří připravovali program.

iv

Rozhovor s bratrem Joelem Rumlem na Pteňském Dvorku

Také letos byl s účastníky rekreace na Pteňském Dvorku Joel Ruml. Zeptala jsem se ho: Jezdíš s námi na Pteňák už 18 let. Vzpomínáš si ještě, jaké byly začátky Tvého působení na této rodinné rekreaci? Co bylo pro Tebe tehdy nejtěžší, co překvapivé a na co pěkného dodnes vzpomínáš?

Začátky byly jednoduché; na předchozích sborech jsem totiž považoval za správné, aby se rodiny ze sboru setkávaly i jinak, rekreačně. Protože to považuji i po letitých zkušenostech stále za přínosné, tak i po příchodu do Olomouce jsem se snažil najít nějakou takovou možnost. Dcera Zuzana tehdy zpívala v pěveckém souboru v Brně, který měl po našem nastěhování do Olomouce soustředění v „nějakém“ Pteňském Dvorku. Vezli jsme ji tam za tmy a jeli pro ni za pár dní za světla. Za tmy nic moc, za světla to bylo inspirativní prostředí, když jsme si to prošli. Takže jsem začal pátrat, komu to patří a dojednávat ve sboru v Olomouci a hledat, kdo by se do toho taky dal. Všechno se docela dobře podařilo skloubit, a tak to začalo.

Nejtěžší asi bylo uvést to do sborového života; místy jsem při jednání o tomto plánu cítil, jako by to bylo vnímáno jako konkurence stávajícím aktivitám, takže vztah byl za začátku zřetelně rezervovaný a chvílku to trvalo. Naštěstí byla řada lidí ze sboru, pro které to byl zajímavý doplněk letních aktivit, proto ta rezervovanost po pár letech přece jen ustoupila do pozadí.

Pěkná byla řada věcí, je to přece jen osmnáct let. Kolik dětí se tam začalo učit chodit a teď tam ještě jezdí, a kolik všeho jsme probrali, jak se seznamovali, „Pteňák“ zů-

stává napořád pěknou a významnou součástí mého života a vzpomínání.

Jaká byla další léta na Pteňáku – splňovala Tvé představy? Měnily se v něčem další léta?

Pochopitelně že se nejvíce měnili lidé, možná by bylo zajímavé spočítat, kolik lidí se tam vystřídalo, byl by to zřejmě slušný počet. Naštěstí existuje kronika, která zobrazuje snad dění na každém Pteňáku, i se společnými fotografiemi, takže by se to dalo zjistit. Pobývali jsme tam s muslimy, s lidmi, kteří v Boha nevěřili, silné a věrné bylo zastoupení z ekumény, občas se tam objevili účastníci z hodně daleké ciziny, z čehož vyplývá, že možná každý rok byl v něčem jiný. Podstatné zůstalo napořád – inspirativní seznamování se s druhými lidmi a učení se žít pospolu, byť třeba jen jeden týden. Nemohu říct, že bych měl na každý rok nějakou představu, jak co bude, ale ta zvědavost byla pokaždé. Zvědavost na osazenstvo, na program, na to, jak nám vše půjde dohromady. A ta zvědavost bývala dost uspokojivě naplněna.

Na Pteňský Dvorek jsi nepřestal jezdit ani ve funkci synodního seniora, ani po ukončení funkce a odchodu do severních Čech, jaké to bylo?

Důležité pro mě bylo, že olomoucká duchovní, v době synodního seniorování Jana Rumlová, souhlasila s tím, že tam mohu dál jezdit a připravovat duchovní a jiné programy. Jinak z toho přechodu z Olomouce do Prahy žádná velká změna nevznikla, protože na Pteňském Dvorku se na funkci nehraje a ani tam člověk s nějakou funkcí neuspěje. Takže rozdíl, bych řekl, nebylo a všechno šlo pěkně a hladce dál.

Tvůj bratr Pavel – vzhledem k nástupu na faráře jednoho z pražských sborů – už na místě kuchaře na Ptnském Dvorku skončil, Ty, doufáme, zůstaneš. Co plánuješ dál?

Takové změny se v životě dějí. Tým organizátorů zůstával dlouhou dobu docela personálně stálý, což se ovšem netýká ostatních změn, věkových zvláště. Krátce po skončení letošní rekreace jsem se s organizačním týmem dopisem rovněž rozloučil, takže již nehodlám pokračovat. Myslím totiž, že nový farář sboru, Jan Lukáš, je dostatečně zdatný a obdarovaný, aby rodinné rekreace podle svých představ zapojil do sborového života. Proto jsem v onom dopise vyslovil

přání, aby se tým s farářem v čele pokusil o pokračování, protože pro mnohé je tato rekreace přínosným týdnem letních prázdnin. Co bude dál, záleží dále už na tomto uskupení a rozhodování, do kterého dále a více nezasahují. Je mi jasné, že se může leccos změnit. Ale tak to také bývá, a nezbyvá, než být vděčen za to, co bylo a mít naději pro všechno, co se má zrodit.

Děkujeme Ti za krásná léta s Tebou – ať už jako farářem sboru, synodním seniorem i milým duchovním na Pteňáku a přejeme Ti mnoho krásných a požehnaných dní všude, kam Tě Boží cesty povedou!

Ivana Jenišťová

Modlitba

*Pane, ať jsi stéblo trávy nebo obyčejný list,
prosím, dej, ať aspoň trochu umím ve tvých vzkazech číst.
Prosím, dej, ať řeči stromů aspoň trochu rozumím,
ať vědí, že se učím a že nic neumím.*

*Dej, ať zlomím svoji pýchu, dej mi hledat pokoru,
když se trápím zbytečnostmi, ať pohlédnu nahoru.
Ať mi stačí dohlédnout na obzor, který jsi mi dal,
ať se smírím se vším, co jsi mi kdy vzal.*

*A dej mi sílu snášet pokorně, co změnit nemám sil,
odvahu, abych to, nač stačím, na tomhle světě pozměnil.
A také prostý rozum, který vždycky správně rozezná,
Co se změnit nedá a co se změnit dá.*

Tato píseň zněla na Pteňáku často. Je krásná a tak doufám, že si ji někdy společně zapíváme.

iv

Boj o přežití – druhý ročník

V druhém prázdninovém týdnu se uskutečnil již druhý ročník Boje o přežití. Tentokrát se kluci pouze se základním vybavením vydali vlakem směr Jeseník. Kluci po týmech opouštěli vlak a měli za úkol najít bezpečné útočiště zaznačené v mapě. V pozdních odpoledních hodinách se povedlo i poslednímu týmu najít chatu uprostřed Nýznerovských lesů a pobyt mohl začít. Celý týden jsme trávili hlavně v přírodě. Prováděli jsme průzkum okolí a hráli i spoustu her. Například v pondělí jsme měli možnost vidět východ slunce na Andělské hoře. I navzdory počasí jsme měli možnost přespat v lese a sprchovat se v nedalekých Nýznerovských vodopádech. V půlce týdne dorazili i příslušníci vojenské policie. Kromě ukázky zbraní jsme měli možnost vidět zásah policejního psa

vycvičeného na průzkum obydlí. Ke konci týdne jsme měli i možnost si vyzkoušet jaké to je nevidět, nebo být zodpovědný za celý svůj tým při náročném pochodu.

Celého týdne se zúčastnilo 14 chlapců z Olomouce, Krnova, Šumperka a Šternberka. Pobyt se bez větších zranění vydařil. Největší výhodou byla možnost koupání se v Stříbrném potoku a pod vodopády, což v minulém ročníku nebylo možné.

Osobně si myslím, že se nám daří vytvářet novou velkou partu a nová přátelství. Za organizátory doufáme, že se kluci budou dále potkávat i v průběhu roku na akcích seniorské mládeže.

Ondřej Holubec

Povodně před 20 lety

Začátek července roku 1997 přinesl pohromu. Živelnou. Povodeň. Řeka Morava tehdy zaplavila postupně téměř celou Moravu a třetinu republiky. Povodně 1997 bezprostředně znamenaly smrt 49 lidí, 58 tisíc evakuovaných osob, škody na majetku asi za 63 miliard korun. 2152 zničených obydlí a na 26 tisíc poškozených domů a bytů. Zápavy zahubily statisíce zvířat, zničily cesty, mosty, železnice, poničily telefonní vedení, přerušily možnost komunikace. Celkem bylo zaplaveno 536 měst a obcí v 33 okresech.

Na zvyšující se hladinu řeky Moravy v Olomouci jsme se chodili dívat zejména na olomoucké mosty, ten nejbližší je u našeho kostela. Situace byla dramatická. Mezi

členy sboru byli také lidé postižení povodní, například Bartuškoví. Jenda Bartušek na povodně vzpomíná takto: „Ráno jsme se probudili a měli jsme vodu až po odpočívadlo na schodech do 1. patra, tj. asi do výše 2,8 m. Když jsme se podívali z okna z 1. patra, zrovna se k nám blížili na loďce první zachránci – Dan Marek a Václav Dostál, aby zjistili, jak na tom jsme a co potřebujeme. Pak nás první dny zásobovali jídlem, než klesla voda. V 1. poschodí jsme zůstali uvězně-

ni tři dny, dokud voda neopadla. Teprve pak bylo možno sejít do přízemí a počítat ztráty. Poznali jsme velkou solidaritu sboru a zájem bratří a sester s nabídkou pomoci. Nezapomenutelná pro nás byla pomoc Jitky Kunzfeldové, která nám přivázela každý den čerstvou teplou polévku a tím nás v tom prvotním beznadějném stavu, kdy člověk neví, co má vlastně dělat a kde začít, postavila na nohy. Byla to neocenitelná pomoc, neboť zůstat několik dnů ve vlhku ve zničeném domě pouze o chlebu a studených konzervách by brzo přivedlo zdravotní potíže. Musím přiznat, že bez pomoci a podpory řady členů sborů bychom se dlouho utápěli v depresi a bezradnosti... Pokud vím,

povodní bylo postiženo ve velkém rozsahu přibližně 10 rodin olomouckého sboru.“

V této hektické době ležel náš milý farář Jan Nohavica těžce nemocný na faře. Nakonec ho jeden večer odvezla sanitka do nemocnice. Do následujícího rána stoupla voda kolem kostela do skoro metrové výše, zaplavila přízemí a sklepy kostela a fary, takže už se nikdo do kostela ani z kostela nedostal...

iv

Vůně hanáckých koláčků se linula po celých Krkonoších

Začátkem letošního roku jsme s Benem začali provozovat Horský domov Herlíkovic, známé krkonošské církevní rekreační středisko s bohatou historií. Před koncem roku jsme pracovali na zvelebení prostor Horského domova, abychom na přelomu roku mohli přivítat první hosty. Sbírali jsme potřebné informace, abychom zvládli zajistit provoz, sháněli zaměstnance do kuchyně i na úklid. První hosté začali přijíždět a čas běžel. Z počátku jsme všechno zajišťovali sami, ale bylo jasné, že takhle to dlouho nepůjde. Ale najít šikovné a pracovitě zaměstnance není jen tak, navíc v hlavní sezóně. Nedostatek kvalitních kuchařů je patrný i v Krkonoších, to jsme pocítili hned ze začátku. Jak možná někteří z vás viděli, využili jsme inzerce v Českém bratru. Na tuto inzerci i na další se ozvalo pár jedinců, kuchařů pár.

Jednoho březnového rána zavolala moje teta Noemka. Mluvila s Pepou Tošenovským z olomouckého sboru, že prý viděl v Českém bratru náš inzerát a rád by si udělal výlet do Krkonoš a na chvíli nám vypomohl. Domluvili jsme se s ním tedy, že se přijede podívat, aby si to tady prohlédl a řekl, jestli se mu do toho chce. Na autobusovém nádraží jsme Pepu ve veselé náladě vyzvedli a vyvezli k nám nahoru do Horského domova. Přijel na jednu noc, a ještě ani ne z domu, a měl plný batoh vynikajících koláčků, prý abychom okoštovali. Bylo rozhodnuto! Vše domluveno a koncem dubna pan Pepa přijel

i s kamarádkou Růženkou. S úžasem jsme sledovali jejich elán a nadšení, náš Horský domov je tak ještě více domovem. S takovým personálem to jde jedna radost. Pan Pepa je u nás s občasnými přestávkami až do konce srpna. Jeho nadšení, kuchařský

talent, zkušenosti a radost z toho, že může někomu něco dobrého připravit, nemá obdoby. Mnoho hostů i několikrát za pobyt konstatovalo, že ten náš kuchař, to je tedy poklad. Někteří se jen nevěřičně ptali, kde jsme takového kuchaře sehnali. Vaření pro něj není už jen rutinou, přemýšlí, jak se všem zavděčit. Vždy při příjezdu nové skupiny se ptá: „Tak čím je přivítáme?“. Jednou ráno, kdy nás čekala poslední snídaně skupiny hostů, jsme přišli do kuchyně

a tam byly čerstvé koláče! Pan Pepa vstal v 5 ráno, a když jsme mu říkali, že si měl přispát, aby si odpočinul, odpověděl: „Můžu se s nima nějak rozlóčit, ne?“.

Zachránil nás v měsících, kdy tu každý týden byla škola v přírodě, o prázdninách, kdy tu nebyl jediný volný den. S legrací říkáme, že musíme Pepu naučit lyžovat, aby za námi mohl přijet i v zimě ☺ Byla radost s ním pracovat, naučili jsme se od něj i něco nového, až nastanou opět časy, kdy budeme vařit sami. Obdařoval nás spoustou kuchařských rad i ponaučení do života. Když jsme mu přivezli brambory, prohlásil: „To si pamatuj, do brambor a do ženských nikdy nevidíš“ ☺.

Olga Klinecká

Co jsou kurzy Alfa?

Kurz Alfa je kurz základů křesťanské víry. Vznikl v Anglii v jedné z farností anglikánské církve. Dnes je nabízen různými denominacemi ve 169 zemích světa (existuje ve 112 jazycích). Kurz Alfa vytvořil v roce 1977 duchovní Charles Marnham. Kurz byl původně nabízen ve farnosti Holy Trinity Brompton v Londýně pro její vlastní členy jako základní kurz biblického vzdělávání, ale brzy byl nabízen i zájemcům o křesťanskou víru.

V roce 1999 byla přepracována koncepce kurzů tak, aby mohly být zacíleny především na lidi, kteří běžně do církve nechodí.

Alfa nabízí příležitost prozkoumat křesťanskou víru, trvá zpravidla jedenáct týdnů. Vítání jsou všichni. Každé setkání se zabývá některým tématem spjatým s vírou a vytváří prostor k rozhovoru. Alfa probíhá po celém světě v kavárnách, církvích, univerzitách, obývacích pokojích, barech i jinde. Nejdete dvě úplně stejné Alfy, ale v zásadě mají společné tři věci: jídlo, promluvu a rozhovor o tématu.

Nejprve je jídlo. Ať už se jedná o skupinu přátel kolem kuchyňského stolu, nebo o něco jednoduchého ke kávě a zákusku, jídlo lidi spojuje. Platí to i o Alfě. Většina setkání začíná jídlem, protože to vytváří skvělou příležitost k seznámení a navázání přátelství.

Následuje promluva. Promluvy jsou připraveny tak, aby zaujaly a inspirovaly k rozhovoru. Zpravidla trvají 30 minut, přednáší je řečník nebo je lze pustit z videa. Otevírají důležité otázky ohledně víry, vykládají základy křesťanství.

Témata promluv:

- Jde v životě ještě o víc? (úvodní večer kurzu)
- Kdo je to Ježíš?
- Proč Ježíš zemřel?
- Jak získat víru?
- Proč a jak se modlit?
- Proč a jak číst Bibli?
- Jak nás Bůh vede?
- Kdo je to svatý Duch?
- Co svatý Duch dělá?
- Jak mohu být naplněn svatým Duchem?
- Jak mohu prožít zbytek života co nejlépe?
- Jak odolat zlému?
- Proč a jak mluvit s druhými o víře?
- Uzdravuje Bůh i dnes?
- A co církve?

A na konec diskuse. To je asi nejdůležitější součást každé Alfy: příležitost podělit se o úvahy a myšlenky k tématu a jednoduše si o tom promluvit v diskusní skupince. Nemusíte říkat nic a není nic, co byste říct nemohli (vážně). Je to příležitost poslechnout si reakce ostatních a upřímně sdílet svůj vlastní pohled na věc v přátelském a otevřeném prostředí.

V roce 2018 plánujeme otevřít tento kurz v našem sboru – již nyní hledáme dobrovolníky (15–20) do přípravného týmu. Bude to 10 večerů po 10 týdnů některý všední den, začneme v říjnu 2018.

Zájemci, hlaste se ve sborové kanceláři!

JL

Zápisky z cest, díl druhý

Hlásím se opět ze země neomezených možností. I když... tohle dětem určitě nedoporučuji říkat. Není to tak, že si každý může dělat to, co ho zrovna napadne. Spíš naopak – první, co mi vytane na mysl z posledních čtyř týdnů, je neustálé upozorňování na to, co se smí a co už ne. Za sebou mám už polovinu svého pobytu, dva týdny příměstského (denního) tábora, týden normálního tábora v kempu a týden „volná“ (resp. návštěvy v synodu La Crosse, západní Wisconsin). A co mohu opět říct, je, že děti se musí naučit respektovat hranice stejně jako u nás a taky to, že se stále mám co učit.

Dobrá, tak tedy trochu o tom, jak minulé čtyři týdny probíhaly. První týden – 30 dětí, 4 vedoucí, neomezený přístup do jednoho z místních fast foodů a skvělá hostitelská

rodina (Hermantown, předměstí Duluthu). Druhý týden – 9 dětí, 4 vedoucí (ale nenechte se zmást, každý jednotlivce vyžadoval speciální pozornost, takže to nebylo o nic méně vyčerpávající), spaní v kostele (Elim, městská část Duluthu). Dny plné her, vyráběcích aktivit, her, písní, her, biblických příběhů, ale hlavně her. Večer snaha o odpočinek, filmy, potažmo večere u jedné z rodin s dětmi. Třetí týden byl pro mě trochu odlišný. V příměstských táborech probíhá pro-

gram od 9.00 do 15.00 hodin, většina aktivit se děje ve velké skupině, věkové rozpětí je větší (cca 6–11), hlavní náplní jsou hry a není tolik času na rozebírání příběhu. Situace v kempu je odlišná, staráte se o děti 24/7, na starosti máte svou kabinu o 6–8 dětech (já měl 7 hochů ve věku 11, potažmo 12 let), snažíte se je i něco naučit a času je občas tolik, že nevíte, co s ním, a občas zoufale málo. Obojí ale, řekl bych, člověka vyčerpá stejně. Jak trefně poznamenala jedna z mých spolupracovnic, příměstský tábor je něco jako sprint a ten normální něco jako maraton. A já dodávám: sice by člověk neměl přestat běžet, ale na druhou stranu by občas neměl zapomenout si vydechnout.

Abych nezapomněl – něco trochu o mém 4. týdnu. Začal bych krátkou exkurzí do historie: 4. července 1776. Ano, Den nezávislosti USA. Konec exkurze. 4. července 2017 bylo úterý, tzn. většina z nás dostala týden

volna, jelikož tradiční týdenní kemp se nekonal. No a já jsem si vymyslel návštěvu synodu (administrativní jednotka Evangelické luterské církve v USA – něco jako seniorát/diecéze) La Crosse na západě státu Wisconsin. Proč? Českobratrská církev evangelická se totiž nedávno rozhodla s místními uzavřít partnerství, pár tamějších pastorů se bylo podívat do Česka, a tak nás napadlo, proč bych tam nezajel, když už jsem relativně blízko (asi 5 hodin cesty autem)? Nu, tak jsem v tom týdnu obdivoval místní zajíma-

TROJÍ PORCE, TROJÍ TREFA

– pod tímto názvem proběhlo ve čtvrtek 27. dubna 2017 představení v přerovském kostele. Sestávalo se tři zcela rozlišných částí. V první vystoupil brněnský farář Štěpán Hájek s kázáním evangelia. Mluvil neotřele a aktuálně o křesťanově úkolu zvěstovat – ať přijde vhod či nevhod ostatním – radostnou zvěst. Zmínil i skutečnost, že na pořádání akce vybral peníze formou internetového projektu a prostředky vybrané ze vstupného poslouží středisku rané péče o děti.

Po kázání se prostor kostela proměnil v jeviště a hlediště divadla. Výborní herci divadla Husa na provázku Ivana Hloužková a Vladimír Hauser nás chytily a už nepustili. S minimem rekvizit a bez velkých gest nás vzali do nemocnice na oddělení dětské onkologie. Malý kluk Oskar je po transplantaci kostní dřeně a už ví, že se operace nepovedla. Ví taky, že má před sebou dvanáct dní života. Co neví, je, zda je to něčí vina a jak se s tím vyrovnat. Je zmatený z bezradných lékařů a vyděšených rodičů, a připadá si na všechno sám. Ošetřovatelka – které říká Růžová paní – ho vybiďne psát každý den

vosti, potkával se místními pastory, utvářel kontakty, slavil Den nezávislosti, plavil se v kánoji na Mississippi, vyzkoušel si, jak jednoduché je v USA držet zbraň, atd. Mám za to, že tato „diplomatická mise“ dopadla úspěšně. Tu pušku jsem si sice nakonec nekoupil, ale myslím, že by ani nebyla potřeba ☺

Ze země SKORO neomezených možností zdraví

Honza Dostál

dopis Bohu. Jednoduchá psaní adresovaná někomu, kdo podle Oskara možná ani není, mu pomohou postavit se tragice situace. Lidský přístup ošetřovatelky, která rázně odmítá milosrdné lži i nadávání na osud, pomohou chlapci užít si posledních dní bez hrůzy z konce. Pomohou mu smířit se s věcmi, které nelze pochopit. Byli jsme svědky toho, jak citlivě bez ždímání emocí je možné mluvit o něčem tak děsivém, jako je umírání dítěte. Uvěřili jsme absolutně sedesátiletému herci roli kluka a zakusili jsme, jak málo stačí, aby se druzí o Bohu dověděli od nás.

Ve třetí části vystoupila ekopunková skupina Zelené koule. Mladí lidé zpívají o tom, jak se nehezky chováme k životnímu prostředí. (Z přerovského sborového listu)

V olomouckém kostele se tento program bude konat ve středu 13. září 2017 v 19 hodin.

Srdečně zveme!

nb

Nebráňme se ekologii, vyplatí se nám to

Mnozí z nás považují pojmy jako ekologie, společenská odpovědnost, nebo ochrana životního prostředí za něco moderního a líbivého, s čím přicházejí eko-nadšenci v posledních letech.

Jde však o velký omyl, ochranou přírody se lidé začali zabývat už v průběhu 19. století, sice nepoužívali termíny „ekologie“ a „společenská odpovědnost“, ale již tehdy si uvědomovali, že se krajina v Česku v průběhu staletí hodně změnila a v důsledku lidské činnosti na mnoha místech i značně poškodila.

Osvícení šlechtici proto začali na svých panstvích zřizovat přírodní rezervace, kde bylo zakázáno hospodařit a obdělávat půdu. Nejstarším chráněným územím v Česku a zároveň i nejstarší přírodní rezervací v Evropě je Žofínský prales, který byl vyhlášen již roku 1838 na panství Buquoyů.

V dnešní době si už nevystačíme jen s vyhlášením chráněných území, je potřeba dělat víc. Firmy při svém provozu přemýšlejí, jak ušetřit energie nejen z důvodu ekonomických, ale také proto, aby šetřily ubývající přírodní zdroje. V kancelářích svítí úsporné světelné zdroje, budovy dostaly zateplení, řada firemních materiálů zůstává jen v elektronické podobě, tiskneme jen to, co je opravdu důležité.

Stejně odpovědně se chovají i města a obce. Reaktivují zanedbané plochy, ze svých rozpočtů přispívají na zachování linkových autobusů a vlaků, nahradily veřejné osvětlení za úspornější světla, podporují místní firmy, motivují spoluobčany k důslednému třídění odpadů. Recyklace může pro obce znamenat důležitou úsporu. Zatímco netříděný odpad musí obec předat

specializované firmě, která si nechá za jeho likvidaci dobře zaplatit, zpětný odběr elektrozařízení nabízí kolektivní systémy zcela zdarma.

Zpětný odběr vysloužilých elektrozařízení a jejich následná recyklace se vyplácí hned dvakrát: umožňují totiž opětovně využít materiály a šetří přírodní zdroje. Druhotné suroviny získané z recyklace jsou levnější, než nová těžba. Navíc recyklace zamezí úniku škodlivých látek (například rtuti ze zářivek) do přírody.

Zpětný odběr zářivek i pro Olomouc zajišťuje již 16 let kolektivní systém EKOLAMP, který v České republice vytváří hustou síť sběrných míst, přispívá na provoz sběrného místa, zajišťuje přepravu sběrných nádob do recyklační firmy i samotnou recyklaci. Díky tomu ušetří město Olomouc finanční prostředky, které bychom jinak museli utratit na likvidaci nebezpečných odpadů.

Ročně se prostřednictvím kolektivního systému EKOLAMP podaří recyklovat kolem 5 milionů kusů zářivek a výbojek. To představuje 25–30 kg toxické rtuti, která by jinak mohla znečistit vodu o objemu téměř dvou Lipenských přehrad.

Pomozte i vy chránit své zdraví a přírodu našeho města a nevyhazujte „úsporky“ do koše.

Mapu sběrných míst naleznete na www.ekolamp.cz.

bg

Luther přibil ve Wittenbergu své teze. Teď tam jedou miliony lidí

Na dveře chrámu ve Wittenbergu přibil podle legendy před 500 lety Martin Luther svých 95 tezí. K tomuto okamžiku se váže začátek evropské reformace, jejíž výročí tam letos připomíná Světová reformační výstava. Zahájena byla v květnu příjezdem reformačního kamionu, který od loňského roku projížděl Evropou a navštěvoval města spojená s reformací. Na přelomu srpna a září se na výstavě v rámci prezentace Luterského světového svazu představí i Českokobratrská církev evangelická společně se Slezskou církví evangelickou a. v.

Od 30. srpna do 4. září si návštěvníci výstavy mohou prohlédnout hned dvě čes-

ké výstavy – jednu o reformaci v českých zemích, druhou o Janu Husovi a Jeronýmu Pražském. Konat se budou i komentované prohlídky. Součástí týdne budou koncerty pěveckého sboru ECHO ze Zlína či hudebníka Tomáše Najbrta, zájemci se mohou těšit na promítání filmů, interaktivní programy s ekologickou tematikou či programy pro děti. Chybět nebudou prezentace obou církví, besedy s jejich představiteli o významu české reformaci či o spolupráci evangelických církví ve střední Evropě. Svůj program připravuje také Diakonie.

Kromě toho mohou návštěvníci zavítat i na jiné části světové výstavy nebo si pro-

hlédnout Wittenberg. Na tamním nádraží se tyčí nejvyšší bible světa. Sedmadvacet metrů vysoká kniha, která je z jedné strany poříštěna kompletním Lutherovým překladem bible, je zároveň vyhlídkovou platformou, nabízející pohled na centrum města. Tato instalace je jednou ze sedmi „bran svobody“, které tvoří hlavní osu světové výstavy. Tematicky se věnují duchovnu, kultuře, spravedlnosti a míru, globalizaci nebo mladým lidem. Součástí výstavy je 70 pavilonů, pódií, stanů a výstavních míst, kde církve nebo

zástupci občanské společnosti představují svůj pohled na reformaci.

Pozornost si zaslouží i další místa. Například vyhlídka z ruského kola s možností soukromého rozhovoru s duchovním, loď na jednom z tamních rybníků, která nedávno k italským břehům dopravila 190 uprchlíků, nebo právě kamion, jenž jezdil po evropských zemích a vyprávěl příběhy reformace.

e-cirkev.cz

Výročí - kultura - historie

Uminěnkyně dobra Sofie Podlipská

Autorkou této pozoruhodné knihy je Jana Vrajová, členka katedry bohemistiky FF UP Olomouc a také našeho olomouckého sboru.

Na záložce knihy čteme:

Sofie Podlipská je dnes pro mnohé zapomenutou osobností, byť se jí v poslední době opětovně dostává pozornosti zejména v oblasti kulturní historie. Důvodem zájmu historiků je její významný vliv na utváření kulturního prostoru druhé poloviny 19. století: její osobní nasazení ve spolkové a osvětové činnosti i nepřehlédnutelná aktivita v ženském emancipačním hnutí.

Tato monografie však přináší jiný úhel pohledu: vychází z pozic literárně historického výzkumu a svou pozornost soustřeďuje v první řadě na Sofii Podlipskou coby spisovatelku. Aby mohla dílo Podlipské přesněji uchopit, pracuje autorka s termínem „literární midcult“ (objasnění pojmu a jeho konkrétního užití se práce v úvodu obsáhle věnuje). Na příkladu literárního díla Sofie Podlipské je s jeho využitím přiblížen pro-

ces vertikální stratifikace české literatury druhé poloviny 19. století.

První část práce je věnovaná analýze dobové recepce a proměně literárně historického hodnocení přínosu Sofie Podlipské české literatuře. Ukazuje ji jako osobnost rozporuplně hodnocenou jak dobovou literární kritikou, tak též literárními historiky.

Druhá část knihy obsahuje pět interpretačních sond do literární tvorby Podlipské. Pozornost je zde soustředěna např. na její práci s nacionálními stereotypy, podoby a proměny uplatňování didaktické funkce v její beletrii či vliv George Sandové na její myšlení i konkrétní tvorbu. Spisovatelka je zde představena též skrze dokumenty osobního charakteru jako osobnost širokého literárního i obecně kulturního rozhledu.

Veškeré analýzy jsou hojně dokumentovány pramenným materiálem.

Vydalo Nakladatelství Akropolis 2017.

iv

Valašské roubenky nejen v Olomouci

Od Vánoc a výstavy mého betlému ve valašské dědině uběhla již řada dní, týdnů a měsíců, ale věřím, že tento zážitek se vryl nesmazatelně do vašich pamětí. Jistě chápete humorný podtext mého úvodu. Byl jsem totiž vyzván redakcí našeho Posla, abych přiblížil tuto moji aktivitu, které se věnuji průběžně po celý rok a činím tak rád.

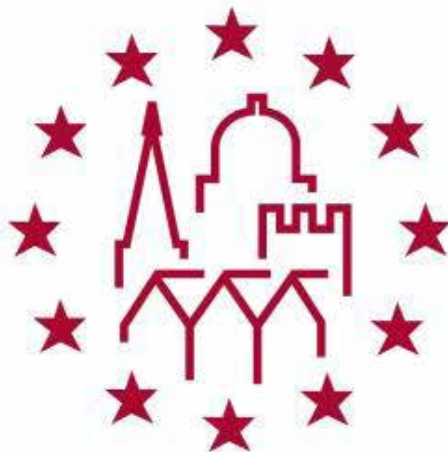
Při svých cestách a kontrolách po Moravě v rámci spolupráce s firmou EKOLAMP jsem v minulém roce také zavítal na obecní úřad v Trojanovicích. Při té příležitosti jsem navštívil místní informační centrum, abych si zakoupil turistickou známku. Dal jsem se do řeči se sličnou vedoucí IC a mimo jiné mi ukázala obrázky muzea – Památníku bratří Strnadlů a Jana Knebla v Trojanovicích. Jedná se o kopii roubené chalupy, kde se konají nejruznější výstavy. Měl jsem tak možnost představit svoji aktivitu, která ji za-

ujala. Ke konci roku jsem pak byl požádán, zda bych připravil výstavu svého „skanzenu“. Což se stalo a 4. 5. byla vernisáž s názvem „Valašské roubenky na dlani“. Měsíc tak měli návštěvníci možnost se seznamovat s mou tvorbou.

Tuto akci také navštívili pracovníci „Muzea regionu Valašsko“ ze Vsetína, kteří v té době připravovali výstavu „Karpatské roubenky“. Při následném jednání mi byla nabídnuta možnost se i na této akci podílet a součástí je tedy soubor staveb lidové architektury z Valašska. Tato výstava trvá od 24. 6. do 15. 10. v prostorách vsetínského zámku.

Z obou akcí připojuji fotografie a pokud budete mít cestu do nebo přes Vsetín, je to další možný cíl vašich cest.

Bohdan Gallat**PUSTÁ RYBNÁ***Motto: Z prázdninových cest**Jako ty korálky v hebkém klíně
stojí si tu sem tam dům
rozhozeny jsou po krajině
a mají tu blízko k oblakům**Rána jsou tu krásně tichá
ospalá když ještě dřímá
každý kout si štěstím vzdychá
jmenuje se Vysočina**Stálost času bývá vratká
někdy trpká jindy sladká
proces žití chutná stejně
stanovený neochvějně**Úzká cesta stromů stíny
líbezně se dolů vine
lemují ji jeřabiny
houfy lesů, stráně stinné**Krásu jar zde malíř vnímá
plnost času hlavně v létě
barvy lehce v plátno vtírá
míchaje je na paletě**Podzimu když barvy svítí
po lesích až do vesnice
na lukách kde voní květy
nikde krásy není více**Lidé si tu jistě žijí
trochu tordším životem
za nic by však neměnili
Pustou Rybnou se světem**Korálky se rozkutálí
někdy rychle, jindy líně
Boha možno všude chválit
na horách či na rovině.***Pavel Janošík**

Dny evropského dědictví – FS ČCE v Olomouci 9.-10. 9. 2017

V našem kostele bude otevřeno :
sobota 9–17 hodin
neděle 10–12 hodin

Kontakty na zástupce sboru:

Farář Jan Lukáš:	776 029 782	Lukas.Jan@seznam.cz
Kurátor Jan Matějka:	585 436 572	jan.matejka@iol.cz
Pastorační pracovnice Noemi Batlová:	728 289 354	noemi.batlova@gmail.com

Upozornění pro případné dárce: Číslo sborového účtu je 1804603389/0800

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické v Olomouci

posel
2017-XVIII. ročník

Vydává sbor Českobratrské církve evangelické v Olomouci vlastním nákladem jako svůj vnitrosborový bulletin. Příspěvky, ohlasy, připomínky posílejte na adresu redakce:

Blahoslavova 1, 779 00 Olomouc,
nebo e-mail: olomouc@evangnet.cz

Redakční kruh:

Ivana Jenišťová, Jan Lukáš, Jana Vrajová, Dagmar Pojslová, Noemi Batlová, Petr Marek, Daniel Batla, Laco Švec a Amos Děkaník.

Email: pirnik1@gmail.com

Grafická úprava a zlom: Jiří K. Jurečka

Tisk: Miroslav Ryšavý

Za všechny chyby v tomto čísle se omlouváme.

Uzávěrka tohoto čísla: 20. 8. 2017

Vyšlo: 3. 9. 2017

Uzávěrka dalšího čísla: 15. 9. 2017

<http://www.olomouc.evangnet.cz>